

Sygn. akt: I C 2621/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Andrzej Antkiewicz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Klaudia Schoen

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2017 r. w Grudziądzu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w G.

przeciwko A. S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 16,85 zł (szesnaście złotych 85/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od następujących kwot i dat:

- od kwoty 16,35 zł od dnia 9 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 0,50 zł od dnia 14 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 14,42 zł (czternaście złotych 42/100) tytułem zwrotu części kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2621/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22 marca 2017 r.

(...) Sp. z o.o. w G. wniosła o zasądzenie od A. S. kwoty 791,85 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od następujących kwot i dat:

- od kwoty 16,35 zł od dnia 9 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 775 zł od dnia 2 lutego 2016 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 0,50 zł od dnia 14 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty.

Nadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu.

W pozwie wskazano, że pozwana zawarła z powódką umowę sprzedaży energii elektrycznej na warunkach oferty promocyjnej na okres 36 miesięcy oraz upoważniła powódkę m.in. do składania oświadczeń woli o rozwiązaniu lub wypowiedzeniu dotychczas obowiązujących kompleksowych umów sprzedaży energii elektrycznej albo umów o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej lub umów sprzedaży energii elektrycznej z dotychczasowym sprzedawcą. Pozwana na podstawie umowy zobowiązana była do zakupu i odbioru energii elektrycznej przez okres trwania umowy oraz do terminowego regulowania należności za zakupioną energię elektryczną. Powódka zaznaczyła, że umowa pomiędzy stronami została rozwiązana przez powódkę z winy pozwanej ze skutkiem na dzień 30 listopada 2015 r., przed upływem 36 miesięcy, tj. okresu, na jaki umowa została zawarta. Z tego względu na podstawie § 4 lit. b umowy pozwana została obciążona kwotą 750 zł (powinno być: 775 zł) stanowiącą wielokrotność kwoty 25 zł za każdy miesiąc, o jaki został skrócony okres obowiązywania tej umowy. Reszta dochodzonych kwot: 16,35 zł i 0,50 zł stanowiła opłaty za dostarczoną energię elektryczną. Powódka dodała, że wezwała pozwaną do dobrowolnej zapłaty zadłużenia z tytułu świadczonych usług, jednakże zadłużenie nie zostało uregulowane – wezwanie do zapłaty wysłane na adres wskazany w umowie wróciło z adnotacją poczty: „zwrot – adresat wyprowadził się”. (k. 2-3 akt).

Kurator pozwanej podniosła, że pismo o rozwiązaniu umowy zostało wysłane na nieprawidłowy adres, dlatego jest nieskuteczne. Zarzuciła, że pełnomocnik powódki powołała w pozwie jako podstawę zasądzenia odszkodowania paragraf 4 lit. b. umowy sprzedaży energii elektrycznej, tymczasem wysokość odszkodowania została określona literą a tego paragrafu, dotyczącego kary umownej. Z niczego nie wynika, aby wysokość odszkodowania można było w ten sposób liczyć, skoro z zapisu paragrafu 4 lit. b. wynika, że odszkodowanie obejmuje stratę i utratę spodziewanych korzyści. Skoro wysokość odszkodowania nie została wykazana, kurator pozwanej wniosła o oddalenie powództwa w całości. Podważała też faktury obejmujące opłaty za energię elektryczną, gdyż kwoty z nich wynikające były niskie - zarzuciła, że nie wiadomo, na jakiej podstawie wystawiono faktury na tak niskie kwoty (k. 38 akt).

W piśmie z 8 marca 2017 r. pełnomocnik powódki odniosła się do zarzutów kuratora pozwanej, podtrzymując żądanie pozwu w całości. Podniosła, że pozwana w zawartej umowie z dnia 25 marca 2015 r. wskazała adres do korespondencji, na który wysłano oświadczenie o rozwiązaniu umowy sprzedaży energii elektrycznej. Adres ten był tożsamy z adresem lokalu, do którego dostarczana była pozwanej energia elektryczna. Zarzuciła, że pozwana nie zgłaszała powódce w czasie trwania umowy abonenckiej oraz po jej rozwiązaniu żadnej zmiany swojego adresu do korespondencji. Dodała, że zgodnie z § 3 pkt 2 lit. d Ogólnych warunków sprzedaży energii elektrycznej obowiązujących u powódki, odbiorca energii zobowiązał się do niezwłocznego informowania sprzedawcy o wszelkich okolicznościach mających wpływ na właściwe rozliczanie odbiorcy za energię elektryczną, o zmianie sposobu wykorzystania energii elektrycznej określonego w umowie sprzedaży, a ponadto o każdej zmianie danych dotyczących odbiorcy, koniecznych do należytego wykonywania umowy sprzedaży. Zdaniem powódki dane adresowe pozwanej, niezbędne do kierowania do niej korespondencji, były niewątpliwie niezbędnymi informacjami do prawidłowego wykonywania praw i obowiązków wynikających z umowy sprzedaży. Kierując korespondencję do pozwanej na wskazany przez nią adres powódka spełniła swój obowiązek wynikający z art. 61 k.c.

Pełnomocnik powódki wskazała, że w celu sprzedaży pozwanej ściśle określonej ilości energii zgodnie z zakładanym planem rocznego zużycia, powódka musiała zakupić u producenta energii elektrycznej określoną jej ilość, z czym związane były określone wydatki, w tym opłaty za uzyskanie świadectwa pochodzenia energii oraz koszty obsługi. Koszty te powinny być pokryte przez pozwaną ze względu na wcześniejsze rozwiązanie umowy z jej winy. W zakresie zarzutu dotyczącego wysokości odszkodowania, wyjaśniła że dochodzona z tego tytułu kwota 775 zł jest znacząco niższa niż odszkodowanie możliwe do dochodzenia. Powódka wychodzi jednak naprzeciw swoim klientom i uważa, że odszkodowanie za wcześniejsze rozwiązanie umowy z winy pozwanej winno wynosić kwotę nie wyższą niż wysokość kary umownej za rozwiązanie umowy przez odbiorcę przed terminem obowiązywania umowy, czyli 25 zł za każdy miesiąc, o jaki został skrócony okres obowiązywania umowy. W tej sprawie jest to kwota 775 zł, gdyż do rozwiązania umowy doszło na 31 miesięcy przed jej zakończeniem. Celem wykazania straty i utraty spodziewanych korzyści w okresie, o jaki została skrócona umowa na skutek rozwiązania jej w winy pozwanej, powódka przedłożyła wyliczenie wysokości średniomiesięcznego odszkodowania należnego od pozwanej.

W zakresie zarzutu dotyczącego wystawienia faktur z niskimi opłatami za zużytą energię, pełnomocnik powódki wskazała, że należne kwoty wynikają z dwóch faktur rozliczeniowych, które ostatecznie określały rzeczywiste - znikome zużycie energii elektrycznej przez pozwaną (k. 50-74v akt).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Bezsporne było w sprawie, że w dniu 25 marca 2015 r. strony zawarły umowę sprzedaży energii elektrycznej na rzecz pozwanej do lokalu zajmowanego przez pozwaną w G. przy ul. (...). Pozwana zadeklarowała roczne zużycie energii elektrycznej w ilości 2460 kWh. W umowie wskazano, że płatności za energię elektryczną dokonywane będą na podstawie faktur rozliczeniowych oraz faktur szacunkowych lub innych dokumentów określonych przez sprzedawcę przesyłanych odbiorcy z wyprzedzeniem nie krótszym niż 10 dni przed upływem terminu ich płatności. Umowa została zawarta na 36 miesięcy od dnia 1 czerwca 2016 r.

W paragrafie 4 umowy wskazano, że w związku z udzieloną odbiorcy gwarancją niezmienności ceny energii elektrycznej obowiązującą w okresie obowiązywania umowy:

a) w przypadku rozwiązania umowy przez odbiorcę przed upływem okresu, na jaki została zawarta, odbiorca zobowiązany jest do zapłaty na rzecz sprzedawcy kary umownej w wysokości określonej w ofercie promocyjnej za każdy miesiąc, o jaki został skrócony okres obowiązywania umowy,

b) w przypadku rozwiązania umowy przez sprzedawcę z winy odbiorcy, w szczególności w przypadku zadłużenia w opłatach wynikających z umowy lub innego rażącego naruszenia przez odbiorcę obowiązków określonych w umowie, przed upływem okresu, na jaki została ona zawarta, odbiorca zobowiązany jest do zapłaty na rzecz sprzedawcy odszkodowania z tytułu szkody poniesionej przez sprzedawcę na skutek rozwiązania umowy z winy odbiorcy, obejmującego stratę i utratę spodziewanych korzyści, w szczególności z uwzględnieniem okresu, o jaki został skrócony okres obowiązywania umowy.

W punkcie 8 lit. c warunków Oferty Promocyjnej (...) nr 001/15/ (...), stanowiących integralną część umowy stron, w przypadku rozwiązania umowy sprzedaży energii elektrycznej przez odbiorcę przed upływem okresu, na jaki została ona zawarta, odbiorca zobowiązany był do zapłaty na rzecz sprzedawcy kary umownej w wysokości 25 zł za każdy miesiąc, o jaki został skrócony okres obowiązywania umowy.

W paragrafie 6 ust. 3 umowy z dnia 25 marca 2015 r. wskazano, że sprzedawcy przysługuje prawo rozwiązania umowy bez okresu wypowiedzenia, ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego, w którym oświadczenie sprzedawcy doszło do drugiej strony w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią, w przypadku rażącego naruszenia obowiązków wynikających z umowy przez odbiorcę, pod warunkiem bezskutecznego upływu wyznaczonego przez sprzedawcę dodatkowego terminu, nie krótszego niż 7 dni, do ich wykonania.

W paragrafie 8 ustęp 4 umowy zaznaczono, że zmiany teleadresowe oraz zmiana nazwy firmy sprzedawcy nie stanowią zmiany umowy i nie wymagają formy aneksu do umowy. Strony zobowiązują się do pisemnej informacji o tych zmianach pod rygorem ich nieskuteczności.

Dowód: umowa sprzedaży energii elektrycznej wraz z załącznikami – k. 8-13 akt

W dniu 12 czerwca 2015 r. powódka wystawiła trzy faktury szacunkowe na prognozowane zużycie energii elektrycznej przez pozwaną w następujących okresach

- za okres od 1 czerwca 2015 r. do 31 lipca 2015 r. na kwotę 89,32 zł,

- za okres od 1 sierpnia 2015 r. do 30 września 2015 r. na kwotę 89,24 zł,

- za okres od 1 października 2015 r. do 30 listopada 2015 r. na kwotę 108,70 zł.

Należność z pierwszej faktury miała być uiszczona do 3 lipca 2015 r., z drugiej do 22 sierpnia 2015 r. a z trzeciej do 22 października 2015 r.

Dowody: faktury – k. 57-62 akt

Należności ze wskazanych faktur nie zostały zapłacone (okoliczność bezsporna).

W piśmie z 4 listopada 2015 r. powódka złożyła oświadczenie o rozwiązaniu umowy z dnia 25 marca 2015 r. sprzedaży energii elektrycznej ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego, w którym pismo dojdzie do odbiorcy, ze względu na brak zapłaty kwot wynikających z faktur szacunkowych wystawionych 12 czerwca 2015 r. Przesyłka do pozwanej została wysłana na adres: ul. (...), G., wskazany w umowie sprzedaży. Była dwukrotnie awizowana i 24 listopada 2015 r. została zwrócona do nadawcy jako niepodjęta.

Dowody: pismo o rozwiązaniu umowy – k. 14 akt

dowód nadania przesyłki i wydruk ze strony internetowej Poczty Polskiej S.A. – zakładka „śledzenie przesyłek” – k. 55-56 akt

W dniu 17 listopada 2015 r. powódka wystawiła fakturę korygującą do faktury szacunkowej opiewającej na kwotę 89,32 zł, w której anulowano tę kwotę. Tego samego dnia wystawiono nową fakturę – rozliczeniową, w której naliczono opłatę za sprzedaż pozwanej energii elektrycznej w okresie od 1 czerwca 2015 r. do 31 lipca 2015 r. w kwocie 16,35 zł z terminem płatności 8 grudnia 2015 r.

Dowody: faktury – k. 63-64 i 69-70 akt

W dniu 14 grudnia 2015 r. powódka wystawiła fakturę korygującą do faktury szacunkowej opiewającej na kwotę 89,24 zł, w której anulowano to naliczenie. W dniu 23 marca 2016 r. anulowano fakturę z 12 czerwca 2015 r. opiewającą na kwotę 108,70 zł. Tego samego dnia wystawiono nową fakturę – rozliczeniową, w której naliczono opłatę za sprzedaż pozwanej energii elektrycznej w okresie od 1 października 2015 r. do 30 listopada 2015 r. w kwocie 0,50 zł z terminem płatności 13 kwietnia 2016 r.

Dowody: faktury – k. 66-68 i 71-73 akt

W dniu 11 stycznia 2016 r. powódka wystawiła notę obciążeniową, w której naliczono odszkodowanie z tytułu szkody poniesionej przez nią na skutek rozwiązania umowy sprzedaży energii elektrycznej z winy odbiorcy, na podstawie § 4 lit. b umowy. Wysokość odszkodowania określono na kwotę 775 zł, termin płatności zaś na 1 lutego 2016 r.

Dowód: nota obciążeniowa – k. 18 akt

W piśmie z 17 maja 2016 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwot wynikających z noty obciążeniowej i faktur rozliczeniowych. Pismo to zostało wysłane na adres pozwanej wskazany w umowie sprzedaży i zostało zwrócone nadawcy z adnotacją doręczyciela „adresat wyprowadził się”.

Dowody: pismo z 17.05.2016 r. – k. 15 akt

druk zwrotnego potwierdzenia odbioru – k. 15v akt

W ustalonych okolicznościach sprawy na uwzględnienie zasługiwało jedynie powództwo o zapłatę kwot wynikających z dwóch faktur rozliczeniowych wystawionych: 17 listopada 2015 r. – na kwotę 16,35 zł i 23 marca 2016 r. – na kwotę 0,50 zł (art. 535 § 1 k.c. w zw. z art. 555 k.c.). Brak było natomiast podstaw do zasądzenia odszkodowania w kwocie 775 zł, albowiem w ocenie Sądu pismo powódki z dnia 4 listopada 2015 r. o rozwiązaniu umowy nie mogło wyrzucić zamierzonego skutku. Podstawą rozwiązania umowy był bowiem brak zapłaty kwot wynikających z faktur szacunkowych. Wszystkie te faktury zostały później wstecznie anulowane, co oznacza, że ostatecznie pozwana nie była

zobowiązana do zapłaty wynikających z nich kwot. Pismo o rozwiązaniu umowy nie miało więc faktycznie podstawy. Finalnie pozwana zobowiązana była jedynie do zapłaty kwot wynikających z faktur rozliczeniowych, ale na dzień 4 listopada 2015 r. żadna z tych kwot nie była jeszcze wymagalna.

Nadto w ocenie Sądu pozwana nie wykazała wysokości odszkodowania za rozwiązanie umowy. Niezrozumiałe jest wyliczenie średniomiesięcznego odszkodowania na poziomie 28,83 zł jako równowartości miesięcznego kosztu odsprzedaży niezużytej energii elektrycznej (zob. pismo pełn. powódki z 8 marca 2017 r. – k. 52 akt), gdyż koszt odsprzedaży to ewentualna strata powódki poniesiona wskutek tego, że pozwana nie zakupiła i nie zużyła deklarowanej ilości energii (pojęcie „koszt” obejmuje wydatki). Ewentualne odszkodowanie mogłoby być wyliczone jako różnica między spodziewaną wartością sprzedaży energii pozwanej a wartością (a nie kosztem) odsprzedaży energii niezużytej przez pozwaną. W kalkulacji kosztów odsprzedaży niezużytej energii elektrycznej przygotowanej przez Dyrektora Departamentu (...) i Gazu (k. 54 akt) mylnie obliczono cenę odsprzedaży 1 MWh energii niezużytej przez klienta na 151,99 zł, powiększając cenę odsprzedaży o koszty akcyzy i uzyskania świadectwa pochodzenia energii. Faktycznie cena odsprzedaży (zysk uzyskany przez powódkę) powinna być pomniejszona o poniesione przez nią koszty, tj. podatek akcyzowy i koszty pozyskania świadectwa pochodzenia energii. Nadto, powódka winna wykazać faktycznie uzyskaną cenę odsprzedaży niezużytej energii przez pozwaną. Niewystarczające dla wykazania tej ceny było powołanie się na szacunek na podstawie danych z lat 2012 – 2017. Powódka powinna wykazać rzeczywiście poniesioną stratę, a nie stratę szacunkową. Zarzut kuratora pozwanej co do niewykazania wysokości dochodzonego odszkodowania za rozwiązanie umowy okazał się więc zasadny.

Nie można było oczywiście przyjąć, że wysokość tego odszkodowania, dochodzonego na podstawie § 4 lit. b umowy sprzedaży energii elektrycznej, jest równa wysokości ryczałtowej kary umownej przewidzianej w § 4 lit. a tej umowy. Kara mogła zostać naliczona w przypadku rozwiązania umowy przez odbiorcę, co w rozpatrywanej sprawie nie miało miejsca. Nadto kara została określona ryczałtowo, a odszkodowanie na skutek rozwiązania umowy przez sprzedawcę z winy odbiorcy miało pokryć stratę rzeczywistą i utracone zyski. Odszkodowanie nie może być ryczałtowe ani szacunkowe. Powódka nie wykazała faktycznej wysokości tego odszkodowania, dlatego nie można było przyjąć – jak uczyniła to powódka – że pokrywa się ono co najmniej z kwotą kary umownej wskazanej ryczałtowo w ofercie promocyjnej.

Nie było natomiast przeszkód do zasądzenia odsetek za opóźnienie w zapłacie należności wynikających z faktur rozliczeniowych, albowiem powódka była uprawniona do wysłania tych faktur na adres pozwanej wskazany w umowie. Zgodnie z § 8 ust. 4 umowy z dnia 25 marca 2015 r. niezgłoszenie przez pozwaną zmiany adresu skutkowało skutecznością doręczenia pism na dotychczasowy adres (art. 481 § 1 i 2 k.c.).

Z tych względów należało orzec, jak w punktach 1. i 2. sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zgodnie z wynikiem procesu. Koszty powódki wyniosły łącznie 677 zł i składały się na nie: opłata od pozwu 30 zł, opłata skarbową za pełnomocnictwo procesowe – 17 zł, wynagrodzenie radcy prawnego według stawki minimalnej w wysokości 360 zł (§ 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz. U. z 2015 r. poz. 1804) i zaliczka na koszty kuratora – 270 zł. Powódka wygrała sprawę w 2,13 %, zatem należy się jej zwrot kosztów od pozwanej w kwocie 14,42 zł.